

РЕШЕНИЕ

№ 5855

гр. -**, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110147498 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 238525/25.08.2023 г., с която от името на „**“ ЕАД, ЕИК ** против *** са предявени положителни установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 124 от ГПК, вр. чл. 98а и чл. 107 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 6 682,24 лева (шест хиляди шестстотин осемдесет и два лева и 24 стотинки), представляваща цена на доставена и потребена електрическа енергия и мрежови услуги за периода от 01.10.2022 г. до 28.11.2022 г. за обект с клиентски № ---, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.04.2023 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 237,58 лева (двеста тридесет и седем лева и 58 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 22.11.2022 г. до 29.03.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

Със заявление вх. № 107829/19.04.2023 г., ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ***, както следва: 1/ сумата от 6 682,24 лева (шест хиляди шестстотин осемдесет и два лева и 24 стотинки), представляваща цена на доставена и потребена електрическа енергия и мрежови услуги за периода от 01.10.2022 г. до 28.11.2022 г. за обект с

клиентски № ---, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.04.2023 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 237,58 лева (двеста тридесет и седем лева и 58 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 22.11.2022 г. до 29.03.2023 г.

На 21.04.2023 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК. Заповедта е връчена на настоящия ответник, като в законоустановения срок същият е депозирал възражение срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. На 28.07.2023 г. ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си. Исковата молба е подадена на 25.08.2023 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент. Поддържа, че в изпълнение на този договор в периода 01.10.2022 г. - 28.11.2022 г. е доставил електрическа енергия за стопанска и обществена дейност на стойност от 6682,24 лева до следния имот, собственост на ответника, а именно: гр. -**, УПИ IX – 1943, кв. 35, ВР. СТР. – Строителен обект, с клиентски номер ---. Излага твърдения, че с измененията на Закона за енергетиката /обн. ДВ бр. 57 от 2020 г., в сила от 01.10.2020 г./ било уредено крайните снабдители да осигуряват снабдяването с ел. енергия само на битови крайни клиенти, като небитовите /какъвто е и ответникът/ следвало да бъдат клиенти на търговец на електрическа енергия или на доставчик от последна инстанция /какъвто бил ищецът/. Поддържа се, че след като ответникът не е избрал доставчик на ел. енергия и не е сключил договор с такъв в срок до 01.07.2021 г., то на основание § 15, ал. 5 от ПЗР на ЗИДЗЕ е следвало да се снабдява с ел. енергия при условията на чл. 95а ЗЕ от доставчик от последна инстанция, какъвто бил ищецът. Ищцовата страна сочи, че ответникът не е заплатил дължимата цена за електрическ енергия за периода 01.10.2022 г. - 28.11.2022 г. в размер на 6682,24 лева, поради което е изпаднал в забава и следвало да заплати обезщетение за забава в размер на 237,58 лева, за периода 22.11.2022 г. - 29.03.2023 г.

Моли се за уважаване на предявените искове. Претендират се разноси.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който се оспорват

предявените искове. Поддържа се, че ответникът е добросъвестен ползвател на услугите, предоставени от ищеца, предвид всички изпълнени до момента задължения по договора за покупко-продажба на електрическа енергия. До момента на предявяване на настоящата искова молба доверителят ми е изплащал всички задължения по получени от страна на дружеството фактури, което би могло да се удостовери след справка от ищеца в системата на електроснабдителното дружество.

Отделно от гореизложеното се твърди, че след промените в Закона за енергетиката, ответникът е бил прехвърлен към електроснабдителното дружество, без да бъде изрично предупреден за това и без да е имал възможност да направи своя избор за покупкопродажба на енергия от друго електроразпределително дружество при условия и цени каквито намери за добре. В случая е получил услугата, без да е договарял условия и без да е имал възможност да се ползва от правото си на избор и свободната воля при договаряне.

Освен това се сочи, че до момента на получаване на исковата молба, ответникът не е бил поканен доброволно да изпълни твърдените с исковата молба задължения.

Като неоснователна се оспорва и претенцията за мораторна лихва.

Моли се за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са положителни установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 95а и чл. 107 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

По отношение на иска с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с вр. с чл. 327 ТЗ, чл. 95а и чл. 107 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 ЗЗД, съдът намира следното:

По иска с правно основание 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с вр. с чл. 327 ТЗ, чл. 95а и чл. 107 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 ЗЗД, в тежест на ищеца е да установи съществуването на договорни отношения между него и ответника с предмет доставка на електрическа

енергия, в това число качеството си на доставчик от последна инстанция, респ. - качеството на ответника на небитов краен клиент на ел. енергия, обема на реално доставената в процесния имот електрическа енергия за исковия период и че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, както и изпадане на ответника в забава за заплащане на дължимите главници за електрическа енергия, периодът на забавата и размерът на обезщетението за забава.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти.

Правното действие на твърдения в исковата молба договори за търговска продажба попадат под приложното поле на ТЗ, тъй като се твърди договорното правоотношение да е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 318, ал. 1, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По това материално търговско правоотношение за ищеца са породени две основни obligatorни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в процесните фактури и складови разписки стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договора - арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Без значение е начинът на договаряне, същественото е съвпадането на насрещните воли на страните за продажба, за да се приеме, че между страните се учредява валидно obligационно правоотношение. Само наличието на последното не е достатъчно, за да се приеме, че е налице основание за плащане, тъй като основанието ще възникне при изпълнението на договора - с извършване на доставката за продавача ще възникне правото да иска престиране на цената от страна на купувача. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за

породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото, в т.ч. и на тези относно предприети от страните действия по изпълнение на договора /получаване на стоката или плащане на цената/, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуването на облигационната връзка.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че през процесния период страните в настоящото производство са били обвързани от валидно възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба и доставка на електрическа енергия, по силата на сключения между тях Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент.

Същевременно горните обстоятелства се установяват и от събраните по делото доказателствен материал, включително приетият като писмено доказателство по делото Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент.

От събраните по делото доказателства, а именно заключението на вещното лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-техническа експертиза, се установи в производството, че ищецът /респективно дружеството на което същото е правопреемник - -- АД/ е изпълнил задължението си, поето по процесния Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент, като в заявления в исковата молба период е доставил електрическа енергия за небитови нужди в имот, представляващ обект с клиентски № ---. Същевременно това обстоятелство се установява и от събраните по делото

доказателства.

От представените по делото доказателства безспорно се установи, че именно ответното дружество е отправило предложение до ищеца /респективно дружеството на което същото е правоприменик - -- АД/ за сключване на Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент, като предложението е прието и такъв договор е сключен именно между страните в настоящото производство.

Възраженията на ответника, че ищцовото дружество не е материално легитимирано да претендира цената на доставената и консумирана в процесния имот, през заявления в исковата молба период, електрическа енергия, настоящият съдебен състав намира за неоснователно. Ноторно известно е и се установява от събрания доказателствен материал, че ищцовото дружество е правоприменик на -- АД, като в тази връзка именно върху ищеца са преминали всички права, задължения и фактически отношения на дружеството -- АД, включително задължението да доставя до процесния имот електрическа енергия за небитови нужди, респективно, да получава продажната цена на доставената и консумирана в процесния имот електрическа енергия, включително за процесния период.

Както се посочи по-горе, не е спорно, че ищецът /респективно дружеството на което същото е правоприменик - -- АД/ е изпълнил задължението си, поето по процесния Комбиниран договор № ***** от 12.01.2022 г. за продажба на електрическа енергия, сключен между „**“ ЕАД /с предходно наименование --“ АД/, в качеството му на продавач и краен снабдител, и **, в качеството му на купувач и краен клиент, като в заявления в исковата молба период е доставил електрическа енергия за небитови нужди в имот, представляващ УПИ IX-1943, кв. 35 находящ се в гр. -**, клиентски № ---.

Същевременно това обстоятелство се установява и от събраните по делото доказателства.

По делото са представени 2 броя фактури, както следва: фактура № 345956310 от 10/11/2022 г. и фактура № 347714147 от 10.12.2022 г., ---, издадени на името на ** за обект – представляващ -- находящ се в гр. -**,

клиентски № ---, съобразно които за периода 06.06.2021 г .- 31.03.2022 г. консумираната ел. енергия за имота възлиза на обща стойност от 6682,24 лева /след приспадане на компенсацията по РМС/.

Горните обстоятелства се установяват и от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, която не е оспорена от страните, и която съдът намира, че следва да кредитира изцяло.

От изложеното следва, че по делото е доказано потреблението на ел. енергия в процесния имот за периода 01.10.2022 г. до 28.11.2022 г. на парична стойност от 6682,24 лева, колкото претендира ищецът. В тежест на ответника по правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК е да установи по безспорен начин, че е погасил вземането чрез плащане или друг способ. По делото не са направени твърдения, нито са ангажирани доказателства в тази насока. Същевременно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, неоспорена от страните и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, се установява в производството, че по процесните фактури не са извършени плащания.

Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 от приложимите общи условия към договора за продажба на ел. енергия, потребителят заплаща на продавача стойността на ел. енергия веднъж месечно, като продължителността на периода за плащане е 10 дни. В издадените фактури изрично е посочен срокът за плащане на задълженията по тях. Съгласно правилото на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато денят на изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Следователно, от деня, следващ 10-тия ден за плащане, ответникът изпада в забава и от този момент дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, която съдът определя в размер на 268,29 лева /изчислена посредством лихвен калкулатор на НАП/. С оглед принципа на диспозитивното начало, обаче, акцесорната претенция следва да бъде уважена до предявения размер от 237,58 лева.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноски в настоящото производство пред СРС има ищецът.

От името на същия е направено искане за присъждане на разноски в

производството, като са представени и доказателства за извършването на такива, а именно: за заплатена държавна такса в исковото производство по гр.д. № 47498/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав в размер на 138,40 лева, за заплатени депозити за вещи лица в размер на 750,00 лева и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1190,38 лева /с включен ДДС/.

От името на ответника своевременно е направено възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение в производството.

Съдът намира, че възражението е неоснователно, доколкото претендираното от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение в размер на 1190,38 лева /с включен ДДС/ е в минималния размер, предвиден за съответния вид работа, съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът ***, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „***“ ЕАД, ЕИК ** сумата от 2078,78 лева, представляваща разноски в исковото производство по гр.д. № 47498/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 49355/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав. От името на ищеца е направено искане за присъждане на разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 49355/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, като са представени доказателства за извършването на такива. а именно: за заплатена държавна такса в заповедното производство по ч.гр.д. № 20469/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав в размер на 138,40 лева и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 240,00 лева /с включен ДДС/.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът ***, ЕИК --, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „***“ ЕАД, ЕИК ** сумата от 378,40 лева, представляваща разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 20469/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от името на „***“ ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ---, --- против ***, със седалище и адрес на управление: гр. -**, бул. Цар - III № 85, ет. 1, ап. 2, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, обективно кумулативно съединени искове иск с правно основание 422 вр. с чл. 415, ал. 2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с вр. с чл. 327 ТЗ, чл. 95а и чл. 107 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, че „--“ ЕООД, ЕИК -- дължи в полза на „***“ ЕАД, ЕИК **, суми, както следва: 1/ сумата от **6 682,24 лева (шест хиляди шестстотин осемдесет и два лева и 24 стотинки)**, представляваща цена на доставена и потребена електрическа енергия и мрежови услуги за периода от 01.10.2022 г. до 28.11.2022 г. за обект, представляващ -- находящ се в гр. -**, клиентски № ---, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 19.04.2023 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от **237,58 лева (двеста тридесет и седем лева и 58 стотинки)**, представляваща мораторна лихва за периода от 22.11.2022 г. до 29.03.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 21.04.2023 г. по гр.д. № 49355/2022 г. по описа на СРС, 160 състав.

ОСЪЖДА ***, със седалище и адрес на управление: ---- да заплати в полза на „***“ ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ---, ---, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **378,40 лева**, представляваща разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 49355/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА „***“, със седалище и адрес на управление: ---- да заплати в полза на „***“ ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ---, ---, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **2078,78 лева**, представляваща разноски в исковото производство по гр.д. № 47498/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____